

Čís. 15127.

Vymáhající strana podala listinný důkaz podle § 565 odst. 3 a 4 c. ř. s., předložila-li opis výpovědi s potvrzením advokáta, že opis souhlasí s prvopisem, a zpáteční lístek opatřený podpisem povinné, i když ze zpátečního lístku není patrný obsah dopisu, jehož se týká.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1936, R I 308/36.)

První soud povolil vymáhajícím věřitelům na základě mimosoudní výpovědi exekuci nuceným vyklizením bytu, najatého povinnou. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Rekursní soud vyhověl rekursu povinné, ježto vymáhající věřitelé neprokázali listinami, které by nezavdaly podnět k pochybnosti, mimosoudní výpověď podle § 565 III c. ř. s. V této příčině nelze mu přisvědčiti. Vymáhající věřitelé přiložili k exekuční žádosti jako listinný důkaz o tom, jakého obsahu mimosoudní výpověď byla a že byla povinné včas doručena, opis výpovědi s potvrzením advokáta, že opis souhlasí s prvopisem, a zpáteční lístek, opatřený podpisem povinné. Tato v rekursu namítala bez bližšího odůvodnění, že není listinami prokázáno, že jí výpověď byla doručena a kdy se tak stalo. Uváží-li se, že nejde o podací lístek, nýbrž o lístek zpáteční, na němž jest zásilka označena jako dopis, odeslaný právním zástupcem vymáhajících věřitelů, že dopis byl adresován povinné, že zásilka byla podána na poště téhož dne, kterým jest datována písemná výpověď, v opisu exekuční žádosti přiložená (28. června 1935) a že příjem této zásilky dne 29. června 1935 jest potvrzen podpisem »Marie Z.«, nelze o průvodní moci dotčeného zpátečního lístku pochybovati, i když z něho není patrný obsah dopisu, jehož se týká. V příčině poslední okolnosti se podotýká, že, i kdyby odesílatel uvedl na zpátečním lístku obsah odeslaného dopisu, nemohl by tento listinný důkaz tím nabýti větší průvodní moci, ježto z potvrzení poštovního úřadu o příjmu takového dopisu k dopravě by nebylo lze usuzovati na úřední potvrzení správnosti údajů odesílatele o obsahu tohoto dopisu.

Čís. 15128.

Nárok bývalého pomocného zaměstnance čsl. státních drah na pensi, jež mu byla železničními úřady v ú b e c odepřena, nepatří mezi nároky, o nichž mají podle § 70 vl. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. a § 47 vl. nař. čís. 96/30 Sb. z. a n. napřed rozhodovati správní úřady; nejde tu o nárok ve smyslu § 1 zák. čís. 217/25 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1936, R I 371/36.)

Žalobce byl pomocným zaměstnancem čsl. státních drah v poměru zřízení podle § 135 vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. a byl dán dnem 1. července 1933 do dočasné výslužby a zároveň poučen, že si může podat žádost za přiznání pense z milostí. Žalobce si na to podal žádost o přiznání řádné pense, která však byla zamítnuta výnosem ředitelství státních drah v P. ze dne 14. října 1933 a pak i výnosem ministerstva železnic ze dne 15. listopadu 1933 z důvodu, že žalobce nemá vůbec nároku na pensi. Žalobce se nyní žalobou domáhá především určení, že mu přísluší proti žalovanému státu nárok na placení měsíční pense (renty) 650 Kč, a dále žádá zaplacení částky 5.200 Kč jako splatných již pensijních požitků. Soud prvního státního soudu zamítl žalobu jen z důvodu, že žalobce nezachoval instanční postup, předepsaný v § 70 vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. Odvolací soud uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí, vycházejí z názoru, že posouzení otázky, zda byl zachován instanční postup v předcházejícím řízení správním, jest vyhrazeno úřadům správním, jejichž rozhodnutí přezkoumávati není řádný soud povolán, a že jest na řádném soudě, by zkoumal jen, zda jsou splněny podmínky pro nastoupení pořadu práva ve smyslu zákona čís. 217/25 Sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

V § 70 vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. jest předepsán postup, jak jest se domáhati opravy nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů. Podle § 47 odst. 2 vlád. nař. čís. 96/30 Sb. z. a n. platí od vyhlášení zákona čís. 70/30 Sb. z. a n., t. j. ode dne 17. června 1930, ustanovení § 70 vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. pro zaměstnance a pozůstalé po nich, jimž byly povoleny odpočivné (zaopatřovací) platy podle uvedeného vládního nařízení. Z toho sice vyplývá, že postupem předepsaným v § 70 vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. jest se domáhati též opravy nesprávné výměry nebo výplaty odpočivných (zaopatřovacích) požitků, ale v souzené věci nejde vůbec o úpravu výměry nebo výplaty povolených odpočivných (zaopatřovacích) platů, neboť žalobci byl nárok na řádnou pensi úplně odepřen, kdežto v § 47 odst. 2 vlád. nař. čís. 96/30 Sb. z. a n. se výslovně mluví jen o zaměstnancích a pozůstalých po nich, jimž byly odpočivné (zaopatřovací) platy podle vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. povoleny. V souzené věci jed především o to, zda žalobci vůbec přísluší proti žalovanému státu nárok na pensi nebo ne. Ani ve vlád. nař. čís. 15/27, ani ve vlád. nař. čís. 96/30 Sb. z. a n., ani v žádném zákoně není stanoveno, že postup předepsaný v § 70 vlád. nař. čís. 15/27 Sb. z. a n. musí býti zachován i v případech, kde bylo železničnímu zaměstnanci přiznání pense vůbec odepřeno. Nejde tu proto o takový soukromoprávní nárok, o němž má podle zákonů o tom vydaných rozhodovati úřad správní (§ 105 ústavní listiny a § 1 zákona čís. 217/25 Sb. z. a n.) a jenž by musel býti uplatněn žalobcem žalobou

v propadné lhůtě 90 dnů podle § 2 zákona čis. 217/25 Sb. z. a n. (srov. obdobné rozhodnutí čis. 13831 Sb. n. s.). Protože se první soud neobíral rozhodnou otázkou, zda žalobci přísluší proti žalovanému státu uplatňovaný nárok na pensi, jest jeho řízení neúplné.

Čís. 15129.

K § 1 čis. 16 ex. ř.

Nález rozhodčího soudu podle § 11 odst. 2 zákona o smlouvě pojišťovací čis. 501/17 ř. z. o útratách není exekucním titulem podle § 1 čis. 16 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1936, R II 131/36.)

Srov. Sb. n. s. čis. 8409.

Vymáhající věřitel byl pojištěn u pojišťovny F. na 22.000 Kč. Když vyhořel, likvidovala mu pojišťovna škodu ve výši 3.037 Kč, kteroužto částku nepřijal. Následkem toho obě strany jmenovaly podle § 22 poj. podmínek rozhodce, kteří se nemohli dohodnouti na předsedovi, pročež obě strany souhlasně žádaly u okresního soudu o ustanovení rozsudího. Okresní soud ustanovil za rozsudího v rozhodčím řízení k určení výše škody požární Aloise W., který ji určil výrokem dne 6. prosince 1934, jenž nabytí moci práva. Vymáhající věřitel na základě tohoto rozhodčího výroku žádal o povolení exekuce k vydobytí útrat řízení uložených tímto výrokem povinné pojišťovně, již první soud povolil; rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Podle odst. 2 § 11 zák. o pojišťovací smlouvě mohou strany ujednat, že výši plnění, k němuž jest pojistitel zavázán, má stanovit rozhodčí soud. O smlouvě o rozhodčím, o složení rozhodčího soudu a o řízení platí předpisy civilního řádu soudního o rozhodčím řízení. V tomto případě však nejde o rozhodčí soud ve smyslu civilního řádu soudního, neboť rozhodčí soud, zřízený dle § 11 zák. o smlouvě pojišťovací ke zjištění výše náhrady, není oprávněn, aby ukládal stranám nějaké plnění. Není jeho úkolem, aby rozhodoval o právní rozepři, nýbrž jest to jenom sbor znalců s rozhodčí pravomocí. Sbor tento jest povolán jenom k tomu, aby zjistil okolnosti rozhodné pro výši plnění pojišťovny, jinak však veškeré jiné otázky mezi stranami sporné jsou vyhrazeny řádnému soudu. Není tedy výrok Aloise W. exekucním titulem ve smyslu § 1 čis. 16 ex. ř. a neměl soud prvé stolice povolit exekuci pro nedostatek exekucního titulu (§ 7 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle čl. 22 všeobecných pojišťovacích podmínek pro požární pojišťování rozhodčí soud, nastane-li předpoklad jeho ustavení, určí obnos škody na pojištěných věcech. Pojišťovací podmínky jsou tu ve shodě